

EZGİ KABAN

Kartal Sabiha Gökçen Mesleki
ve Teknik Anadolu Lisesi

Liseler Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

BİR ŞİZOFRENİN GÜNLÜĞÜ

Geçmişte yaşadığı, gördüğü birtakım şeyler vardı. Farkında olmadan içerisine girdiği büyük bir karmaşa sonrası kendini bu izbe yerde bulmuştu.

Boşlukta süzülüyordu ruhu. Ancak buna çözüm bulamıyordu. Emin olduğu tek şey kötü şeyler yaşayacağıydı.

O, başkalarının şekillendirdiği bu berbat hayata tutsak edilmişti. Kim bilir, belki de bu berbat hayattan biri elinde mum ışığıyla gelip elinden tuttuğu gibi çekip götürecekti onu. O, kurtulması imkansız dediği bu yerden kurtulabilirdi belki de. Peki ya bir kurtarıcı bulamazsa, o zaman ne olacaktı? İçerisinde yaşadığı bu tehlikeli hayat onu ölüme bile sürükleyebilirdi. Tek umudu bir an önce kendi hayatını elde etmek, yaratmak ve bunun için savaşmaktı.

Onun arkadaşları vardı. Kimsenin bilmediği ve görmediği. Onların varlığına inanıyordu. İnanıyordu çünkü onlarla hep konuşuyordu. İnsanlar ona başka bir dili konuşuyormuşçasına yaklaşmış, yargılıyorlardı. Ona deli diyorlardı. Bir grup insan müşveddesinin yaptıklarının ardından bu küf kokan odaya mahkum edilmişti.

Odanın her köşesi bir başka anıyı çağırıyordu. Bu anıların hepsi de birbirinden berbattı. Aldığı ithamlar çok ağırdı. Savunma-

ya çalıştı kendini hep. Kendini okunmayı bekleyen bir kitap olarak görüyordu. Deli olmadığını, anlattıklarının gerçek olduğunu ne zaman dile getirse, pantolondan çıkarılan deri kemere maruz kalmıştı.

-Ben bir paradoksum ve insanlar beni çözmekte zorlanıyorlar, diye söylendi.

-İnsanlar başkalarının yaşadıklarıyla kendilerine birer yaşamışlık kuruyorlar, karakterleri yerine oturmuyor. Asıl şizofren onlardır.

Düşünceleri bundan ibaretti.

Savunmaları yetersiz kalıyordu diğerlerine göre. O, deliydi. Bu galaksiye fazlaydı bedeni, nefes dahi almamalıydı.

Koşuyordu. Sonsuzluğuna doğru hızla koşuyordu.

Ruhu bedeninden ayrılmıştı. Arafta kaybolmuştu. Nereye gideceğini bilmiyordu. Karanlığa mı yönelecekti yoksa aydınlığa mı? Ölümle özgürlüğe adım mı atacaktı ya da yaşamla çektiği acılara geri mi dönecekti? O, araftaydı. O, kaybolmuştu.

-Ya varsın ya yoksun, bu böyle birşey değil. Benim hissettiklerim bu kadar basit değil. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Sen, sen benim döngümsün! diye bağırды küf kokan karanlık odada.

Dört duvar arasına sıkışıp kalmıştı. Yalnızdı, kimsesizdi. Kaybetmenin eşliğindeydi. O, pes etmek üzereydi.

Başı dönüyordu. Düşünceleri tekrar belirdiğinde elleriyle başını tuttu. Zihni kendi sahnesinde ona yine ve yeni bir oyun oynamaya başladı.

Odanın içerisindeki eşyalara göz gezdirdi. Eski ahşap bir piyano vardı. Kırık bir ayna, piyano ile küçük komodinin tam ortasında yer alıyordu. Aynaya doğru yavaş adımlarla ilerledi. Aynanın bir adım gerisinde durdu, gözlerini o kadar sıkı yumdu ki canı acımıştı. Gözlerini açtığı anda ise karşısında gördüğü tek şey yıkılmışlıktı. Bu görüntü üzerine dişlerini birbirine sıkıca bastırıp, hızlı bir şekilde nefes alıp vermeye başladı.

Elini aynanın yanındaki komodinin üzerinde duran kasete doğru uzattı. Kaseti tekrar incelemeye başladı. Bu kaset onu belirsizliğe sürükleyen en kuvvetli nedendi. Kasetin içindekiler onun sorularına aradığı cevaplardı. Sonunda üzüleceğini biliyordu fakat bu üzmekten de öteydi. Bu onun kocaman bir boşlukta süzülmesine neden olmuştu.

Ruhsal çöküntüleriyle savaşmış kendini ayakta tutmaya çalışırken bu kaset onun yok olmasına neden oluyordu.

Bir mezarlık yaratmıştı zihninde. Kalbinde kimi bitirdiyse o mezarlığa gömüyordu herkesi.

Onun her zaman bir planı olurdu. Eğer bir şeyi elde etmek istiyorsa ne pahasına olursa olsun sonuna kadar savaşırdı. Savaşmıştı da. Sonucunda elde ettikleri bir yıkım dahi olsa da pes etmeyecekti.

Zihninden koparmaya kıyamadığı herşeyi içinde oluşan yangınla ateşe veriyordu. Geçtiği yerler kül oluyordu.

Kaçacaktı. Sonu belli olmayan sonsuzluğuna kaçacaktı. O, araftı. Bir yanında cennet bir yanında cehennem vardı. O, dengeydi. O, kafasındaki iki meleğin efendisiydi. O, hem kurtuluştu, hem de pes ediş. Şizofreni belki de kim bilir?

-Sen benim kafamda öldürdüğüm benliğimi dirilttin. Söylesene yaşam, neden ölüm kadar cazip geliyor gözüme? diye sordu, odada yalnız olmadığını düşünerek.

-Ölüm kelebeğin kanatlarındaydı belki de. Peki ya asıl yaşam ölmekteyse? Kafasındaki sesler sorusuna karşılık vermişti.

-Ruhu bedeninden ayrılmış bir ceset gibiyim, dedi. Boynuna bir intihar ipi geçirilerek, ölüme terk edilmiş gibi hissetti kendini.

-Sen, bir cesedin çürüyen portresinin, dedi bir başka ses.

Bu sesler tanıdıktı. Biri her zaman konuştuğu dostu diğeri ise Azrail olarak adlandırdığı kişilikti.

-İnsanlar neyi görmek istiyorlarsa, onu görüyorlar. Burada olman senin suçun değil, dedi dostu.

-Hayır, onun bildikleri bu dünyaya fazla. Sen, bu oda gibi küfleninceye kadar buraya mahkumsun! dedi Azrail.

-Kimse kendi içine inmeye çalışmaz. Sense kendi içine inme-ye kalktığında bildiklerin arasında kayboluyorsun, dedi dostu.

Dostu onu yatıştırmaya çalışırken, Azrail ona engel oluyordu.

-Geçmişin kayıplar üzerine kuruluydu. Geleceğin de öyle olacak, dedi Azrail.

-Geçmişe dönemem ama geleceğimi yönlendirebilirim, diye yanıtladı Azrail'i

-Ben, ruhu ateşle kamçılanmış bir deliyim, dedi.

-Sen deli değilsin, dedi dostu. Sen bir mucizesin.

Zihnindeki sesler birbirleriyle tartışmaya başlamıştı. Bir el kendisine doğru uzandı.

-Ellerin, dedi. Şu köşedeki piyano için yaratılmışlar. Gözleri, kısa bir süreliğine piyanonun çevresine takıldı. Piyanonun arkasında kendisinde büyük bir ihtiyaçla gülen silüet, katilinden başkası değildi.

-Cehennem Vadisi'ne hoş geldin Lavinya'm.

Piyanodan gelen o eşsiz, yüksek notalar, ellerini var gücüyle şakaklarına bastırıp inlemesine neden oldu. Ani bir hareketle sadece bir tane mumun aydınlattığı odayı gözleriyle taramaya başladı. Kimse yoktu. Belki de vardı ama görmek istemiyordu.

Bir katil olduğunu düşünüyordu. "Ölüm meleği" diyordu kendine. Doğarken ilk cinayetini işlediğini söylemişlerdi ona. Ama sonradan öğrendiklerinin üzerine yıllarca araştırma yapmıştı. Binlerce insanın ölümüne şahit olmuştu. Hepsini tek tek araştırdı. Ama biliyordu ki doğarken bir cinayet işlememişti. O, annesinin başka bir nedenden dolayı öldüğünü biliyordu ve annesinin nasıl, neden öldüğünün, neler yaşadığının, cevaplarının hepsi kasetteydi.

Anılar, zihninde cirit atmaya başladığında gözlerini kapatıp geçmişine kulaç attı.

Bir sırrı çözmek adına tehlikeli sularda yüzmüştü. Annesinin adıyla bağlantılı olan herşeyi araştırmıştı. Bulduğu her bilgiyi değerlendirmişti. Evinde, bir odayı baştan sona belgelerle donattı. Tehlikeli olayların olduğu bir sürü bilgi bulmuştu. Her birini detaylı bir şekilde araştırdı. Dosyaların her biri matruşka bebekleri gibi farklı sonuçlar doğuruyordu. Öğrenmek istedikleri arttıkça, dosyaları bir kenara bırakıp harekete geçti.

Kılıktan kılığa girerek bir sürü cinayete şahit oldu. Annesinin geçmişi, tehlikeliydi. Bir süre topladığı bilgilerin doğruluğunu ölçmek için kabuğuna çekildi. Belgelerle donattığı duvarlardan her bir dosyayı teker teker açıp tekrardan inceledi. Ses kayıtları, videolar, görüntüler... Hepsini, her şeyi düşünmeye başladı. Kendini, geçmişini, geleceğini, yaptıklarını ve yapacaklarını sorguladı. Bir an çaresizliğe kapıldı. Korku bedenini bir kapana kısırmıştı. Bu durum onu delirecek raddeye gelene kadar düşünmeye itti. Zihni ile bir tartışmaya girdiğinde kendi kendine konuştuğunu fark etti. Bir süre durdu. Karşısında ona bakan, cinayete kurban giden bedenlerden biri belirince panikleli fakat onunla konuşmayı ihmal etmedi. Şizofreninin temeli o zaman atılmaya başlamıştı.

Bazen evinde, bazen sokakta varlığı tartışılacak olan, sadece onun gördüğü insanlarla konuşmaya devam ediyordu. Bu duruma şahit olan çevresindeki insanlar ise gerekli işlemleri yaparak onun ait olduğunu düşündükleri yere hapsedtiler. Elinde kalan tek şey ise annesinin ona bıraktığı kasetti.

Şimdi ise geçmiş ruhunu sömürüyordu. Melankoliye kapılmıştı.

Bir sona yaklaşmıştı. Ortada çözülmesi gereken çözülmemiş bir gizem vardı. İnsanlar ne de tuhaftı. Her zaman yanında olacakmış gibi hissettirip, güven aşılıp bir anda kaybolurlardı. İşte zihninde yarattığı mezarlıkta insanların çoğu bu tür insanlardı. Onu, buraya hapseden insanlardı.

Bir an çok yorgun hissetti kendini. Ayakta duracak gücü aramaya başladı bedeninde. Dizlerinin üzerine doğru düştü. Bir el belinden kavradı. Belini tutan elin sahibini göremiyordu. Gözlerini kapamıştı, açmaya korkuyordu. İlk defa bu kadar çaresizdi. Kendini çok küçük hissetti. Dipsiz bir kuyu ruhunu yavaş yavaş içine çekmeye başlamıştı. Yakınında olan muma doğru uzandı. Elini mumun etrafında gezdirip avuç içinin yanmaya başladığına şahit olduğunda hala yaşıyor oluşunun farkına vardı.

-Ben bir kuklayım, dedi. Ve iplerim katilimin kanlı parmak uçlarından sarkıyor.

Ruhu kökünden kırılmış bir ağaç dalı kadar kırılgan ve paramparça idi. İçindeki yangın gittikçe büyüyor şiddetini arttırıyordu.

-İçimdeki yangın... Çok büyük anlıyor musun, durduramıyorum. Engel, olamıyorum.

-Sönüp gitmektense, yanıp kül olmayı tercih ederim.

Sesin sahibine bakmaya cesareti yoktu. Konuşmak istiyordu. Ölmemişti ama diri de değildi. İçinde oluşan nefret alev almıştı. Kaybediyordu. Ani bir hareketle ayağa kalkıp, aynanın karşısına geçti. Çırlıçıplaktı. Anlam verememişti bu duruma. Bir şey fark etti. Sol göğsünden göbeğine kadar akan ince kan yolu tüylerini ürpertmişti. Gözlerini kapayıp açtı. Artık dört duvar arasında değil, sırat köprüsünün üzerinde elinde siyah bir mezar taşı ile duruyordu. Altında fokurdayan lavların eşliğinde mezar taşını ters çevirip üzerinde yazan, kendi ismini ve doğum tarihini görünce herşey bir anda değişmeye başladı. Her yerde anılarından bir görüntü vardı. İlk güldüğü anı, ilk ağladığı ve ilk korktuğu anları gördü. Şahit olduğu cinayetler, öfke nöbetleri, araştırmalar... Hepsi, hepsi film şeridi gibi etrafında dönüyordu.

Aklını kaçırmak üzereydi. Kaybediyordu. Karanlık, anılarından beslenerek ruhunu emiyordu.

-Ruhumu katlediyor olabilirsin belki ama hala buradayım, hala ölü değilim! Buradayım duydun mu, hep burada olacağım.

Hayatım boyunca savaştım ve savaşmaya devam edeceğim bana engel olamazsın!

-Katili: Unutma, diye fısıldadı kulağına. Her ölüm ardından bir doğumu getirir.

Belinden tutan elin sahibi, elinde parlak bir ışık huzmesi ile yaklaştığında, ona hükmetmeye başladı. Bedeni gibi ruhunu da ele geçirmişti. Derin bir sessizlik oldu. Bir an hiçbirşey duyulmadı. Ölüm tek dostu oldu.

-Doktor, doktor çağırın!

Küf kokulu hücrede, yerde yatan bedeni hareketsizdi. Gözleri boş bir şekilde tavana bakıyordu. Sağ gözünden akan bir damla gözyaşı ise dünyaya bıraktığı son iz olmuştu.